

Leto 9, št. 46

januar 2012

Glasilo skupine SRCE

Skupnost Razvezanih v Cerkvi

DRAGE SESTRE IN BRATJE, SRČICE IN SRČKI!

Zakorakali smo v leto 2012. Razmere na politični sceni poznamo in se vsako leto spreminjajo. Nekatere skrbi, drugi se jezijo, nekateri molijo in zaupajo, da nas zdrava pamet in poštenje ne zapustita. Kje pa ti najdeš trdnost in veselje za vsakodnevno vztrajanje v ljubezni do sebe, bližnjih, dela, narave in Boga? Vse to, kar se dogaja, vodi Bog. On nam tudi hudo in zlo, ki ga povzročimo sami ali nam ga naprtijo drugi, obrne v dobro. Le da tega tako hitro in zlahka ne sprevidimo in ne spoznamo. Vendar je On tisti, ki vodi našo osebno zgodovino in zgodovino našega naroda. Po vsem tem, kar živimo in doživljamo, nam govori On. Nagovarja nas in vabi. Vztrajno. Vsak dan in vsak hip. Nič se ne zgodi, da On tega ne bi zmozel in znal obrniti v naše večno dobro. Kaj pa pričakuje od nas? Dr. Anton Stres vso slovensko Cerkev vabi v poglobljeno evangelizacijo in prizadevanje za rast v osebni odnosu do Boga po vzoru in v moči našega Gospoda Jezusa Kristusa.

On se bojuje za nas in naše življenje, da ga ne prepustimo zlu in propadu, ampak ga sprejmemo kot dar in z zaupanjem razdelimo z drugimi. On je v vseh stvareh, vseh dogodkih, vseh trenutkih. Čaka, da mu damo besedo, da nanj računamo, da mu prisluhnemo, da smo njegovi sogovorniki in, ko

zmoremo, tudi sodelavci. Ni nam ga treba vnašati v današnjo stvarnost. V njej ga moramo le odkriti in začeti z njim sodelovati. Več besede ko mu damo, bolj doživljamo vse to, kar nam je še dano živeti, kot pravo na večno sode-

lovanje v Njegovi Ljubezni. V tem duhu in v tej resnici vam želim, da bi vedno znova začenjali svoj vsakdan. 99 % vsega, kar vsak dan lahko živimo, podarja in dela Bog, mi pa smo povabljeni, da se tega zavedamo, veselimo, to sprejemamo in pri tem sodelujemo. Zato nas Jezus tudi letos spodbuja: Ostanite v moji ljubezni! (Jn 15,9). Blagoslavljam in se ne upehamo. Zahvaljujmo se neprenehoma za vse in v vsem, saj On skrbi za nas! Pri tem je vredno sodelovati. Vsak tam, kjer je.

p. Viljem Lovše

S ČIM SEM SI TO ZASLUŽIL, NEDOJEMLJIVA BOŽJA PREVIDNOST

Cunami 26. decembra 2004 je povzročil, da se je v široki javnosti znova razplamtelo vprašanje o vzroku trpljenja na svetu. Na vprašanje, ali je Bog krivičen, Anselm Grün ne more odgovoriti. Lahko reče samo: ne vem. Ne moremo se postaviti nad Boga in ugotavljati, kakšne misli ga vodijo pri vsem, kar se dogaja. Po dogodkih lahko zgolj poskušamo razumeti, kaj se je zgodilo. Včasih lahko pomaga tudi, da se odmaknemo od subjektivne izkušnje, ki nas ravnokar obseda, in gledamo na trpljenje bolj objektivno, kako se o njem razmišlja iz različnih perspektiv.

TEOLOŠKI ODGOVOR NA TRPLJENJE

Leibniz si je zastavil vprašanje, kako bi bilo mogoče združiti vero v vseмогоčnega in ljubečega Boga z izkušnjo zla, teme in trpljenja. Mnogi teologi menijo, da trpljenja ni mogoče razumeti in da ga je treba prej - prestati. A če človek tiči globoko v trpljenju, ga želi razumeti. »Če hoče Bog svobodo stvarstva, je s tem hkrati nujno dana tudi možnost trpljenja. Človekova svoboda ima smisel ravno v tem, da lahko ljubi Boga.« (Gisbert Greshake)

Teolog Karl Rahner pa je prepričan, da je izpeljevanje trpljenja iz človekove svobode sicer pravilen odgovor, a ne zadnji. Po njegovih besedah je »nedoumljivost trpljenja kos nedoumljivosti Boga«. In sprejetje nedojemljivosti trpljenja je zanj konkreten način našega sprejemanja Boga.

JEZUSOV ODGOVOR NA TRPLJENJE

Luka navaja tri vrste trpljenja: ujetništvo, slepost in pobitost. Te temeljne izkušnje srečujemo še danes - gre za ujetost zaradi notranjih sil. Prisile in odvisnosti povzročajo mnogim ljudem trpljenje, ki jih zlomi in iz katerega se ne morejo izkupati z lastnimi močmi.

Viktor E. Frankl je za temeljno trpljenje našega časa razglasil pomanjkanje smisla življenja. Pobite se čutijo tisti, ki jih je zadel težak udarec usode - smrt ljubljenih, nesreča, naravna katastrofa, bolezen.

Najprepričljivejši odgovor na trpljenje je dal Jezus, ko ga je vzel nase in hkrati vstopil v človeško trpljenje. Bog je žrtvoval svojega Sina, da bi izbrisal naše grehe. Jezusova pot na križ je vodila skozi trpljenje.

Evangelist Marko v prvem delu vidi v Jezusu uspešnega zdravilca in eksorcista, ki je z oblastjo izganjal demone. V drugem delu pa se je Jezus prepustil silam teme, zla, rokam krutih ljudi - spoznamo ga v njegovi nemoči, nobenega čudeža ne naredi več. A ravno v tem je paradoks: ko se odreče sleherni zunanji moči, s svojo nemočjo in ljubeznijo premaga moč demonov. Ravno tam, kjer se demoni najokrutneje razbesnijo, jim odvzame moč in jih porazi.

Evangelist Matej se odpove razlagi Jezusovega trpljenja, opiše ga povsem objektivno. Zdi se, da je Bog daleč od trpečega Jezusa in da ne posega v dogajanje. Če pa si Matejevo pasijonsko zgodbo ogledamo od blizu, odkrijemo interpretacijske nastavke: Jezus se bojuje z Bogom in prosi Očeta, da gre kelih trpljenja mimo njega, slednjič pa se prepusti Božji volji. V molitvi spozna, da ta kelih ne more mimo njega, ne da bi ga pil - trpljenju se ne sme izogniti, sicer bi se odrekel svoji solidarnosti z učenci.

Evangelist Luka piše svoj evangelij v kontekstu grške filozofije. Jezusa slika v trpljenju kot resnično pravičnega človeka. Kakor v grški tragediji junak umre, gledalce pa ta drama spremeni - vodi jih h katarzi, očiščenju, duševnemu ozdravljenju. Jezusova smrt in vstajenje kažeta, da ni ničesar, česar Bog ne bi mogel spremeniti, da ni groba, v katerem ne bi vladalo življenje, ni teme, ki ne bi svetila, ni stiske, ki je ne bi bilo mogoče preživeti, ni obupa, ki ne bi mogel postati upanje

Foto: Igor Ribič

Evangelist Janez pa slika Jezusa v trpljenju, polnem vzvišenosti. Čeprav na videz grozljivo umre, mu ta smrt ne more do živega. Za Janezov evangelij sta pomembna dva razlagalna vzorca:

1. »Moje kraljestvo ni od tega sveta« (Jn 18,36) – četudi Jezusa bičajo in ga okrutno pribijejo na križ, mu ne morejo vzeti kraljevskega dostojanstva. To je podoba tudi za nas: trpljenju se ne moremo izogniti, a v nas obstaja kraljestvo, notranji prostor tišine, v katerem prebiva Bog, v katerem nas nihče ne more raniti
2. Drugo Janezovo sporočilo pa je, da nas je Jezus ljubil na križu do konca. Trpljenje je za Jezusa izraz njegove ljubezni, vrhunec ljubezni, umira za svoje prijatelje in jim tako izkazuje ljubezen do konca. »Nihče nima večje ljubezni, kakor je ta, da da življenje za svoje prijatelje« (Jn 15,13).

OSMISLITI TRPLJENJE

Jezus sam ni povedal nič o vzroku in namenu trpljenja. Njegov odgovor je bivanjski. Kljub temu v evangelijih in novozaveznih pismih najdemo nastavke za odgovor na vprašanje, kako naj obvladamo svoje trpljenje in kakšen smisel mu lahko damo.

Za evangelista Luka Jezusov križev pot vodi v vstajenje, trpljenje je prehod v Božje kraljestvo. Pogosto smo v nevarnosti, da bi se polastili Boga in se ugnezdili v svoji pobožnosti. Globoko trpljenje lahko zminira tako zgrajeno stavbo, da bi postali odprti za popolnoma drugačnega Boga, za nerazpoložljivega in nedoumljivega Boga. Evangelist Luka očitno meni, da bi bili brez trpljenja v nevarnosti, da v nas ne bi vladal Bog, marveč naš lastni ego.

Pomembno razlago trpljenja ponuja njegova pripoved o učencih na poti v Emavs. Zgrožena in zmedena pobegneta pred Jezusovo smrtjo na križu, občutita globoko nesmiselnost. A Jezus reče: »Mar ni bilo potrebno, da je Mesija to pretrpel in šel v svojo slavo« (Lk 24,26). Smisel trpljenja je za Luka v tem, da je prehod k slavi, ki jo je Bog pripravil slehernemu izmed nas. Jezus ni ostal v smrti, ampak ga je Bog obudil in obdaril z njegovo – prvotno slavo.

Smisel tega, kar se nam pripeti, je, da se vedno bolj o d p i r a m o, da bi dospeli do slave. Trpljenje uniči slike, ki smo si jih nadel, npr. sliko uspešnega poslovnega ali v sebi mirnega pobožnjaka. Trpljenja nam ni treba iskati, prišlo nam bo naproti. In njegov smisel je v tem, da nam razbije iluzije, ki si jih naredimo o življenju in o nas samih ... Po smrti in vstajenju tudi mi dospemo do pravega jaza, do nepopačene Božje podobe o nas. V smrti se bo razodel ta pravi jaz. A smrt in vstajanje se po Luku ne zgodita šele ob naši telesni smrti – smrt je prej skrita v slehernem trpljenju, ki nas želi odpreti za naš pravi jaz. Za Luka je torej trpljenje bistveni korak k temu, da postanemo mi sami, notranje svetišče lastne duše, ki ga ni mogoče več uničiti ali raniti.

Cvetka Lavrič:

MOJ DOTIK OB PREDAVANJU P. GOSTEČNIKA

Večna tema otroci-starši, starši-otroci. Srčki smo na zadnjem srečanju pred počitnicami, junija 2011, poslušali p. Kristijana Gostečnika, ki nam je spregovoril o tem.

Razumela sem, da je otrokova potreba idealizirati starše, jih spoštovati in z njimi sodelovati. Če ne začutimo njegove potrebe, nas bo sam spomnil nanjo. Za odnos z nami bo uporabil različne načine. Večkrat tudi negativne in toliko časa, da nas bo prebudil.

Otrok noče, da bi kdo žalil njegove starše. Še posebno nevarno je pri meni, ki sem ločena, da bi žalila ali grdo govorila o svojem bivšem možu pred otrokom. Če žalim očeta svojega otroka, otrok izgubi mene. To se me je zelo dotaknilo. Pa tudi, da ne dovolim, da bi me otrok žalil. Ker ga imam rada, želim, da se v takem primeru opraviči.

Ko je imela moja hči petnajst let, se je oče obrnil stran, ko sta se srečala, ni plačeval preživnine ... Danes, ko je v letih in potrebuje pomoč, pa živita skupaj. Jaz pravim, da so to Gospodova pota.

Slišala sem še patrove besede, da nam narava ne pusti živeti brez Boga in da je ženska sveta. Tudi Bog je prišel po ženi.

Tako je bilo moje dojemanje in želim si še veliko podobnih predavanj.

SV. KATARINA

Zbudim se, preden me budilka, katere običajno ne slišim, z raskavim zvokom opozori, da sem povabljen na sprehod po obrobju Ljubljane. Cilj: Sv. Katarina.

Čutim vznemirjenje, zaželim si dobrega zraka, zadihanega koraka in že sem v športni opremi pred Tivolijem, od koder me Marija - "the boss" in Cvetka - "poetka" pripeljeta do zbirališča na zadnji postaji mestnega avtobusa. Tam so nas že čakali nasmejani Marija številka 2, nežna Bernarda, tokrat brez visokih pet, (ne morem si kaj, da ne bi, običajno, ko jo vidim, občudovala njenih ženstvenih sandalčkov), preudarna Marjana, in po frazi manj je več naša "novo pečeni župnik" Silvano ter naj naj šofer in organizator Tomaž. Ste opazili, da imajo skoraj vsi "partizanska imena"? Glede na precejšnjo širitev skupine Srce, je kar fajn, da sodelujejo v skupini kdaj prepoznaš tudi po kakšnem vzdevku. Skratka, za njih lahko rečem samo, da so to ljudje, ki jih imam rada in ki nas družijo podobne usode in duhovne vrednote - le da se včasih počutim, kot da so oni že v srednji šoli, jaz pa šele v vrtcu.

Ob jutranji kavi v Merkurju se ne moremo načuditi improvizirani kmetiji in plišastim živalim, ki zaradi premikajočih glav izgledajo kot prave. Misleč, da so to jaslice, pomislim, da se bliža tradicionalni krog okrog oltarja v cerkvi na Tromostovju, pa o Jezuščku ne duha ne sluha. Enim so bile bolj všeč kokoške, drugim prašički, meni ovčke, fanta pa sta me opozorila na šarmantnega gospoda - kmeta s časopisom v roki v leseni uti. To je Villa Štrbunk, so me podučili. Od blagovne hiše smo se odpeljali do Slavkovega doma, kjer smo začeli našo peš pot.

Najprej sem si prepevala in mrmrala melodije v zahvalo za novo jutro in pogrešala našega patra Vilija, da me vsaj malo prizemlji, ko me razganja od viška energije. Ves čas pa me je spremljal občutek, "kjer sta dva ali trije združeni v Mojem imenu, tam sem Jaz sredi med njimi". Cvetka mi je vzela eno palico, kot bi vedela, da se z levo roko ne bom mogla dobro opirati in braniti morebitnega zdrsa. Na srečo pot ni bila preveč blatna mehka, le tu pa tam je bilo potrebno malo paziti. Šipek in zadnji nepobrani kostanji so kazali, da smo že globoko v zimi. Bilo pa je za ta čas kar precej toplo, saj sem večino prehojene poti imela bundo kar na vrhu nahrbtnika. Večkrat sem se ustavila ob kakšnem mimoidočem psu, - seveda sem prej obvezno pogledala in na hitro preučila lastnika, da vidim, če psa sploh lahko ogovorim, kaj šele pobožam. Saj poznate tisti pregovor: "Kakršen lastnik - takšen pes!" Bo že držalo - saj sem pri najdebelejšem gospodu ostala brez sendviča v roki, ko sem želela krasnemu bernskemu ovčarju samo odtrgati košček salame iz notranjosti sendviča. Tolažila sem se s tem, da sem naredila vsaj eno dobro delo, saj je pes - kot vsak zavedni pes - izgledal lačen. Ali pa sem le pokurila premalo kalorij - kdo bi vedel?

Hodili smo tekoče, vmes zmolili rožni venec za nas in nekaj dobrih namenov. Med prvo desetko mi je bilo zelo težko, saj sem morala biti tiho in komaj čakala, da bo tega konec. Pri drugi desetki pa sem se poglabila v ponavljajoče besede, kar me je globoko sprostilo in povežalo z Njim, ki je bil med nami. Nekdo je rekel, da med petjem dvakrat moliš, zato smo zapeli še par mladinskih pesmi in si s tem pridobili vabilo Silvana, da se mu pridružimo vsako drugo soboto v draveljski cerkvi, kjer sodeluje s prepevanjem in igranjem kitare. Reklame mu ne bom zaračunala. Po hitrem prihodu na Sv. Katarino smo nadaljevali še na sosednji hrib Sv. Jakob. Tu smo se malo razdelili, eni so šli naravnost navzgor po brezpotju in strmini (mularija bi rekla, da so pičili diretissimo), drugi pa počasi po travnati potki. Malo smo se tudi ustrašili, saj smo skoraj izgubili našega Tomaža, ki je ubral posebno tiho pot. Recepta nam ni hotel zaupati. Marija je med potjo nabirala borove veje, nekaj sem jih bila deležna tudi jaz in sedaj, ko to pišem, mi prijetno dišijo in mislim nanjo. Stanovanje bo počasi potrebno pripraviti za Božič in ena izmed pomembnih zadev v tem času je tudi vonj - zato se ji moram zahvaliti.

Ker je začelo čisto narahlo deževati (če bi bili na Primorskem, pa bi čisto narahlo začel padati dež), smo si le še ogledali razgled na vse strani (Ljubljana, Šmarna gora, Polhograjski Dolomiti) in se odpravili navzdol, nazaj proti Katarini. Pred župnijsko cerkvijo sv. Katarine smo se ustavili ob kapelici z napisom:

SVETI JOŽEF, VARH NAM ZVESTI
BODI NA ŽIVLJENJA CESTI:
VARI BLAGO IN DRUŽINE,
V GNADI HČERE, SINE,
VARI ZLEGA VSE POČEZ,
VSE PRIPELJI DO NEBES.

S podobnimi mislimi smo ob kuhanem vinu v topli gostilni vsi skupaj zapeli čestitko Lidiji za rojstni dan v njeno telefonsko tajnico in ob prasketanju gorečih drv zaključili naše večurno sprehajanje z željo, da se druženje s pohodom še ponovi v eni izmed naslednjih nedelj.

Ko smo se z avtom vračali od Slavkovega doma proti sivemu in že temnemu mestu, je pred avtom cik-cak hodil mini konjiček - kot bi popil preveč kuhanega vina - in ustrašili smo se, da bomo morali tako počasi voziti za njim vse do Ljubljane, kar bi lahko bilo nevarno, če bi ga posnemali in še mi začeli tako cikcakati. Šofer ga je previdno prehitel in v Ljubljano smo prišli pravočasno, da sva s Cvetko poskrbeli še za regeneracijo utrujenih mišic v toplem jacuzziu. Ne vem, saj to najbrž ni pomembno, je pa pasalo.

Dragica Adam:

POHOD OKOLI ANKARANA

Kar nekoliko hitro po vstopu v novo leto, namreč že prvo soboto v januarju, nas je Nevijo povabil na tradicionalni zimski pohod, tokrat na raziskovanje okolice Ankarana. In ker se je obetalo sončno in povrhu vsega še toplo vreme, se nas je trinajst z veseljem odpeljalo na Primorsko, da se nahodimo, naužijemo sonca, nadihamo morskega zraka in odpočijemo oči ob pogledu na morje. In vse to se je res zgodilo. Najprej nas je Nevijo pogostil z jabolčnim zavitkom, čajem in kavico. Kar hitro zatem pa je bilo vendarle treba vzeti pot pod nogo.

Najprej nas je čakal vzponček do Hrvatinov, zatem spust do Škofij in po nekaj kilometrih hoje po znani Parenzani spet precejšen vzpon do vrha. V vasici sv. Barbara smo kar ob cesti pomalicali in se potem spustili v Milje, predmestje Trsta, kjer smo si končno privoščili pravo italijansko kavico. Potem smo si ogledali cerkev in jaslice ter se za spomin fotografirali na trgu pred njo. Čakal nas je še en strm vzpon in na vrhu smo zagledali prve strehe slovenskih vasic. Spet smo bili doma. Seveda tako hitro ni šlo, saj smo za vse te vzpone in spuste potrebovali kar šest ur, če ne še kaj več. Na koncu nas je Nevijo peljal še v slani park ob morju, ki je res vreden oglada. Tam smo lahko nabirali školjke in občudovali čudovit sončni zahod. Prava poslastica! Za nami je bil res lep dan, hoja ni bila naporna, časa za klepet je bilo dovolj in naredili smo veliko za dušo in telo. Hvala vsem, predvsem pa Neviju!

ZAHVALA

Predragi Srčki, iskreno se vam zahvaljujem, da ste nama pomagali pri urejanju najinega ranča v Goriških Brdih. Bog Vam povrni. Tudi po vaši zaslugi bova morda že spomladi lahko zasadila prva sadna drevesa. Ko bodo obrodila, se vas bova spomnila in bova pridelke delila z vami.

Za vse, ki še niste bili na tistem koncu, pa slikica s pogledom z najine parcele in z obetom, da nekega prijetnega zimskega dne povabiva na peš potep po tamkajšnji okolici.

Helena in Vili Granda

KOLESARJENJE PO PRIMORSKI, 29. 10. 2011

Bil je krasen dan in nadebudni kolesarji srčki smo bili nared za start po poti, ki nam je ni zaupal organizator Nevijo. Zbralo se nas je 10: Bernarda, Tomaž, Andreja, Nevijo, Marija, Tone, Alenka, Andraž, Darja in jaz – kar sledite sliki, če nas spoznate. Tu smo bili na pol poti, v Izoli.

Zbrali smo se na parkirišču podjetja Lama v Dekanih. Start je bil po kolesarski poti proti Škofijam.

Prevožena trasa: Dekani-Škofije-Jetarji-Premencan-Kolomban-Milje-Lazaret-Debeli Rtič-Ankaran.

Prvi postanek je bil malo pred Lazaretom. Prijalo nam je, saj je bilo sonce kar toplo. Malce smo spraznili nahrbtnike in ugotovili, da kondicija je, sama pot enkratna, vreme čudovito, družba prekrasna. Alenkino pecivo je teknilo, a pot nas je vodila naprej mimo Debelega Rtiča proti Ankaranu.

Presenečeni smo se ustavili pri Neviju. Postregel nam je z jabolčnim zavitkom in seveda primorsko kapljico.

Kar sedeli bi pri njem na sončku, če nam ne bi dal s piščalko znamenja za odhod proti Kopru mimo Škocjanskega zatoka, a zaradi namena kolesariti, se nismo ustavili v parku. Le Nevija smo poslušali, saj nam je

lepo orisal park, vreden ogleda.

Naravni rezervat Škocjanski zatok je 122 hektarjev veliko sredozemsko mokrišče in hkrati največje brakično (polslano) močvirje v Sloveniji, ki je izjemnega pomena zaradi bogate favne in flore. Zaradi lokacije v neposredni bližini Kopra ga poznamo tudi kot »oazo na pragu Kopra« ali »zeleno srce Kopra«. Pot nas je pripeljala v Koper, kjer smo si privoščili prvo kavo. Krasen občutek, morje, sonce in skomine po poležavanju.

Kar se tiče Kopra samega, sem bila nad njim prav presenečena, kajti v teh dveh letih, kolikor me ni

bilo tu, je prišlo do res velikih sprememb. In to na bolje, kar je še toliko bolj razveseljivo – da se glavno mesto na obali razvija v pravo smer. In ta smer je pravzaprav povsem turistično obarvana. Lepe kolesarske poti, ki so nas zapeljale proti Izoli. Na izolskem pomolu smo presenečeno ugotovili, da je prezigodaj za zaključek,

in s polno paro zapeljali proti Jogodju in klancu, ki nas je vodil po naši obali proti Strunjanu. Poglejte si razgled, celo naši lepi gorski očaki so se videli.

Peljali smo se po Mesečevem zalivu in zagledali strunjanski križ. Oh, oh, Tone pa o pozitivni energiji in cerkvi, ki stoji tam blizu. Kajpak smo jo mahnili tja. Nevijo nas je lepo poučil, da moramo dati v najnižjo prestavo in »zagristi« v klanec. Pa je šlo. Kar precej nas ga je zvozilo na kolesu. Pa preverite naše razpoloženje!

Pot navzdol je bila tudi zahtevna. Nadaljevali smo vožnjo po strunjanskih solinah in nazaj po poti zdravja in prijateljstva. To je bila prava odločitev, saj smo nevede stopili naprej v zgodovino starih mest, gledali naravna bogastva istrske obale in se srečali z lepoto

gričevnatega podeželja. Pot je speljana po nekdanji ozkotirni železniški progi Parenzana, ki je povezovala Trst in Poreč ter postala simbol prijateljstva med slovenskimi, italijanskimi in hrvaškimi občinami. Parenzana vodi skozi stara mesta in vasi, ob morju, med vinogradi in nasadi oljk, speljana je skozi kratke osvetljene in urejene predore, prečka doline in se vzpenja prek gričev. Po njej se odpravi mnogo obiskovalcev in turistov zaradi športnega udejstvovanja, rekreacije ali zgolj za sprostitev. Primerna je za vsakogar in ob njej je cela vrsta počivališč, kjer si boste lahko oddahnili, dobili zanimive informacije ali si ogledali del železniške zgodovine. Oznake nas večinoma dobro vodijo po razgibani in nezahtevni poti. Malo pred Izolo smo prevozili predor Šalet (214 m) in prišli do križišča med Leninovo in Prešernovo ulico v Izoli, od koder smo se usmerili proti stari železniški lokomotivi, ki nemo priča o

zgodovini.

Ob lokomotivi smo pojedli še preostale dobrote iz nahrbtnika in se odpeljali proti avtom. A sem bila spet prijetno presenečena. Vse od Izole do Dekanov smo vozili po kolesarski poti, mimo vinogradov in jesenskega cvetja do glavne ceste v Dekanih ter prišli prijetno utrujeni do parkirišča. Mislim, da ni nikjer tako lepo, prijetno in prijazno poskrbljeno za kolesarje, kakor je tu na Primorskem. Ob odhodu smo se dogovorili, da bomo tod še kolesarili, in komaj čakam na nadaljevanje.

Dragica Adam:

POPOTOVANJE OD SVETEGA KRIŽA DO SESLJANA

Že skoraj dva meseca sta minila, odkar se nas je zadnjo nedeljo v novembru kakih dvajset podalo s Silvanom na drugo etapo poti, ki jo je sicer načrtoval že ob prvem pohodu. Avtomobile smo pustili pri Sv. Križu v zaledju Trsta. Tam smo šli tudi k slovenski sv. maši, ki je bila svojevrstno doživetje, vsaj zame. Potem se nam je že malo mudilo. Pot do Sosljana je bila namreč precej dolga. Hodili smo po prekrasni poti ob morju - razen zadnjega dela, kjer se cesti ni dalo izogniti. Ves čas nam je sijalo sonce, občudovali pa smo lahko tudi pisane jesenske barve zadnjega ruja. Po kakih petih urah smo si zaslužili malico, a to je bilo šele v Sosljanu. Do Devina žal tudi tokrat nismo prišli. Bo to morda tretja etapa Silvanovih načrtov za letos?

Ko smo si za silo potešili želodčke, nas je čakala še pojedina pri osmici v vasici blizu Sosljana. To je bilo spet nekaj posebnega. Pa ne le odličen pršut, slasten sir in dober teran, odlično je bilo tudi vzdušje, ki nam ga je uspelo prinesiti v to zamejsko kraško kmečko hišo. Med Italijane smo prinesli slovensko pesem. V tem okolju to pred desetletji sploh ni bilo mogoče. Gospodar in gospodinja, oba Slovenca in dobra pevca, sta se nam navdušeno pridružila in videti je bilo, kako pri tem uživata. Nič manj nismo uživali mi, ki se kar nismo mogli posloviti od te kmetije. Bila je že trda noč, ko smo se naposled odpeljali.

TRENTA PO TRENTI

Moj sin Peter, ki je zdaj že srednješolec, se večkrat spomni našega prvega skupnega počitnikovanja v Trenti. Želi si, da bi se Trenta ponovila. Pravi, da mu je bilo najbolj všeč, ker so imeli fantje nogometno igrišče pred nosom in so lahko veliko časa preživeli na njem. Otroci so z Iztokom, Tonetom in Heleno Š. pripravili Kekčevo zgodbo ter jo zelo pristržno odigrali. Prijeten je bil naš sprehod od izvira Soče mimo Kugyjevega spomenika in Korit Mlinarice. Ko smo prišli do teh brzic, so otroci, pa tudi nekatere mamice skočili v kopalke in se namakali v tem hladnem pritoku Soče ali se sprehodili ob njegovih koritih. Veselja ni bilo ne konca ne kraja. Kak dan pozneje so manjši otroci v Macini delavnici oblikovali srčke iz slanega testa. Večji otroci in nekaj mamic pa so v Tonetovi delavnici obdelovali kovino, kamen in les s primernim orodjem.

Foto: Aljaz Bajec

Moški in večji fantje so imeli s seboj kolesa, ki jih je pripeljal Tone s kombijem. Z njimi so se spus-tili z

Foto: Vili Granda

Vršiča po trentarski dolini do naše vasi Soča. V lepem spominu mi je ostal tudi naš pohod na Krnska jezera, kjer je p. Robin daroval sv. mašo v naravi, tik ob jezeru. Najpogumnejši smo se s patrom povzpeli tudi na vrh Krna, čez nekaj dni pa še na vrh Mangrta. Zame sta bili to res lepi doživetji, saj sem bila po dvajsetih letih kar na dveh dvatisočakah.

Ta čas, ko smo šli na Mangrt, so bili otroci v var-stvu drugih srčic in preživeli dan v dolini Koritnice. Ogledali so si Parabolo in druge slapove na Fratarici, vhod v predor, zgrajen za odvodnjavanje iz rabelj-skega rudnika, in se kopali v najtoplejšem pritoku Koritnice, v Gorejci. V spominu mi je ostal tudi pohod do Velikih korit na Soči in malica ob reki ter večer, ko smo sedeli zunaj za veliko mizo in povedali kaj o sebi. Vsak dan smo imeli tudi sv. mašo, ki jo je daroval jezuit, ki je bil tedaj z nami: p. Andrej, p. Robin, p. Silvo ali p. Vili. Hvala vsem, ki ste bedeli nad mojim Petrom, medtem ko sem jaz hribolazila, in Vilmi, ki je držala v rokah vso organizacijo.

Oktobra 2011 je bil naš gost na kostanjevem pikniku tudi p. Robin.

Tudi on ima Trento v lepem spominu in si prav tako kakor midva s Petrom še želi tja počitnikovat.

TRADICIONALNI ROMARSKO-POHODNI IZLET NA VIŠARJE

Skupina SRCE vabi na že tradicionalni zimski romarsko - pohodni izlet na Sv. Višarje, ki ga bomo organizirali v **soboto, 4. februarja 2012**. Izlet bova vodila **Vili in Helena Granda**.

Na Višarje se bomo podali peš ne glede na vremenske razmere. Pot sicer ni zahtevna, vendar je pozimi potrebna planinska oprema (pohodni čevlji, nepremočljiva obleka, pohodne palice, ob poledenosti tudi dereze). Hoje je za približno 3-4 ure.

Pridružil se nam bo p. Robin Schweiger, morda tudi p. Vili, zato bomo na Višarjah obhajali sv. mašo, **ki bo približno ob 13. uri**. Z Višarij se bomo vrnili z žičnico ali peš (odvisno od vremenskih razmer in časa).

Kdor iz kakršnihkoli razlogov ne bi pešal, se lahko pelje z nihalko.

Cenik: povratna vozovnica 14 € (skupina nad 20 oseb 10 €), družine (min. 3 osebe) 12 €, enosmerna 10 € (ni skupinskih popustov).

Če želi kdo dan izkoristiti za smučanje, naj se prav tako prijavi, če želi organiziran prevoz, seveda pa se lahko pridruži samo pri sv. maši. Cene so sledeče:

CELODNEVNA	29,00 € (odrasli)	25,50 € (mladina)	19,00 € (otroci)
5 URNA	26,50 €	23,00 €	17,00 €
4 URNA	24,00 €	20,50 €	15,00 €
3 URNA	21,50 €	19,00 €	13,00 €
2 URNA	19,50 €	17,00 €	11,00 €

Do Žabnice se bomo peljali z avtobusom, če bo dovolj prijav, sicer z osebnimi avtomobili. Zbrali se bomo ob 7.30 pri Sv. Jožefu v Ljubljani. Komur je bližje, nas lahko počaka tudi v Kranju.

V Ljubljano se bomo vrnili v poznih popoldanskih urah.

Zaradi organizacije avtobusnega prevoza so potrebne čimprejšnje prijave. To lahko storite najkasneje do 30. januarja po elektronski pošti: **tomaz.rozman@kks-kamnik.si**, ali po telefonu: **041 647 212**. Tomaž mora namreč pravočasno rezervirati avtobus, zato se prijavite kar pri njem. Cena avtobusnega prevoza bo znašala predvidoma 17 EUR.

Lep romarski pozdrav!

OGLASI, OBVESTILA

Srečanje skupine SRCE bo spet v ponedeljek, 27. februarja 2012.

Prostovoljne prispevke lahko oddate na vsakem srečanju skupine SRCE **Cvetki Videnič**. Če vam bolj ustreza, jih lahko nakažete na transakcijski račun Duhovnega središča sv. Jožefa št. 02014-0253671357, s pripisom: **za skupino SRCE** (darovi za Duhovno središče, Nova Ljubljanska banka, d. d., podružnica Moste).

Svetovalnica za pomoč ljudem v stiski: v DSJ-ZSI deluje svetovalnica za pomoč ljudem v stiski, v kateri strokovnjaki pomagajo v osebnih stiskah, pri težavah v odnosih, pri vzgoji in partnerstvu, tudi razvezanim in glede oseb s posebnimi potrebami.

Informacije in naročanje: vsak delovni dan med 13. in 14. uro po tel. 01/2322-077.

Bralci glasila SRCE ste nagovorjeni, da ga popestrite in obogatite s svojimi prispevki. Pošljite jih na e-naslov **marija.cigoj@gmail.com** ali **helena.skrlep@gov.si**.

Urejena je **spletna stran** skupine SRCE. Obiščite jo na naslovu <http://srce.rkc.si/>.

Objavljene so novice in obvestila, ogledate si lahko vse številke glasila SRCE, arhivske mape, fotogalerijo. Zaželeni in dobrodošli so predlogi za objavo na spletni strani. Pošljite jih na e-naslov **igor.ribic@ijs.si**.

